

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **I. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 10. 2004, č. j. 14 Az 211/2003 - 51,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 10. 2004, č. j. 14 Az 211/2003 - 51, **se zrušuje**.

II. Žaloba stěžovatele, která byla Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručena dne 7. 7. 2003, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před Krajským soudem v Ústí nad Labem.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 3. 6. 2003, č. j. OAM-1902/VL-10-P13-2002, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno na základě úplně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že soud I. stupně, stejně jako správní orgán, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží a byl pronásledován vymahači fiktivních dluhů, kteří použili osob, jenž jsou součástí zločineckých struktur. Když hledal ochranu u státních orgánů, zjistil, že tyto jsou rovněž součástí těchto struktur. Stěžovatel je přesvědčen, že je dán důvod k udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, přičemž právě z tohoto důvodu je pronásledován a domovský stát tuto situaci toleruje. Upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Dále namítl, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování a nerespektoval situaci stěžovatele, který jako žadatel o azyl měl jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci ve své zemi. Je přesvědčen, že krajský soud byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgán se dopustil porušení správního řádu minimálně tím, že jeho rozhodnutí neodpovídá pro nedostatek odůvodnění ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s tvrzením správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, neboť v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, podrobení administrativní šikaně ze strany milice a dalších orgánů. Odkázal na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv ze rok 2002, ze dne 31. 3. 2003. Domnívá se, že splňuje podmínky pro přiznání překážek vycestování, čímž se však jak správní orgán, tak i krajský soud nezabývaly. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, neboť v případě stěžovatele nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

S ohledem na dikci ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. citovaného výše přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí nad rámec stížních bodů, které jsou obsaženy v kasační stížnosti stěžovatele. V této souvislosti byl Nejvyšší správní soud povinen zabývat se dodržením procesních podmínek řízení před krajským soudem, když došel k závěru, že tyto podmínky dodrženy nebyly. Stěžovatel zahájil řízení před krajským soudem žalobou, která obsahovala pouze označení soudu, účastníků řízení, napadeného rozhodnutí, dále konstatování, že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá stěžovatel v celém rozsahu a že „správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které považuji s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné“, s tím, že „odůvodnění dodám dodatečně“. Je tedy zřejmé, že takováto žaloba nebyla způsobilá projednání ve správním soudnictví, neboť v ní absentovala jedna ze základních náležitostí žaloby dle ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to žalobní bod, protože jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (reprezentované zejména rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004 Sb. NSS), pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, avšak pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 12. 8. 2003, č. j. 14 Az 211/2003 - 8a, stěžovatele ve lhůtě 10ti dnů od doručení tohoto usnesení vyzval k odstranění v usnesení blíže specifikovaných vad žaloby, mimo jiných i k uvedení žalobních bodů. Stěžovatel byl současně poučen, že nebude-li ve lhůtě jeho žaloba doplněna či opravena a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o žalobě usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. Jak vyplývá z doručenky, která je součástí soudního spisu, předmětné usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 7. 11. 2003. Posledním dnem lhůty, ve které bylo možno účinně reagovat na výzvu soudu, byl proto 18. 11. 2003. Své podání ze dne 18. 11. 2003 obsahující doplnění žaloby však stěžovatel podal k poštovní přepravě až dne 19. 11. 2003. Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel nesplnil povinnost, která mu byla krajským soudem stanovena, ve lhůtě k tomu určené, krajský soud měl jeho žalobu pro nedostatek podmínek řízení odmítnout dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené konstatuje Nejvyšší správní soud, že Krajský soud v Ústí nad Labem pochybil, jestliže o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu specifikovanému výše rozhodl meritorně, tedy jestliže věc přezkoumal a žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na dikci ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. postupoval tak, že napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal i nad rámec důvodů stanovených v kasační stížnosti, neboť řízení před krajským soudem bylo zmatečné, což zakládá jeho nezákonnost, pro kterou Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil.

S ohledem na dikci ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., větu prvou za středníkem, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí žaloby stěžovatele dle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v rozhodné věci nebyly splněny podmínky řízení.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Z tohoto důvodu nemá jak stěžovatel, tak ani správní orgán právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně, ani před soudem kasačním.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu